

дно ракията, приказва за глупави работи и забравил, че бжрза да лови султанския душманин.

Ковачев с притеснение очаквал минутата да се свжрши бржсненето и апостола някак незабележено да се измжкне. Но Левски не направил така. Ковачев с ужас сжгледал, че след обржсването Левски спокойно станал пред огледалото, наместил си вратовржзката и вместо да се измжкне, обжрнал се с лице кжм турчина, когото погледнал право в очите. Турчина по обичая го поздравил с думите „честито челеби!“ Левски му отговорил, като тежжк тжрговеу, и най-спокойно си излязжл през вратата.

Половин час след излизането на Левски от бржснарницата, Али-Чауш се сетил, че има важна работа, да дири Левски, големия бжлгарски комита, та станал от мендеря и тржгнал из града . . . Няколко невинни бжлгари, прилични на Левски с кжси сака, били хванати, натикани в затвора и на другия ден пуснати.

Васил Левски изчезнал. Познатите му го видели в форма на Софийски селянин, че води кон с вжглища поулиците“.

Левски на пашовската трапеза. — Друг път пак в София се случило следното, потвжрдено от свидетели, които и днес още са живи.

Софийския паша празднувал деня на вероосвещението на сина си. Това по турските обичаи и турската вяра било важно сжбитие в живота на му-

